

SÎNT LA
COMISIA
DE FEMEI

SÎNT
LA COR

SÎNT LA
ȘEDINȚA CU
COLECTIVUL
SPORTIV

— Dar dumneata, tovarășe,
n-ai nici o activitate?

**ur
zi
cca**

TUDOR MUȘATESCU

O AMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din jurnalul unui avar

● Azi mi-a mers prost. A trebuit să «dau» bunăziua cuiva.

● Ia cu amindouă mîinile și dă cu cea care ți-a mai rămas liberă.

● Cînd ești «mină strînsă», banul n-alunecă printre degete.

● Banul are cel mai puternic magnet. La 70 de kilograme ale mele, mă atrage chiar și-un fleac de bănuț de 15 bani.

● Patroana «galbenilor» e luna.

● N-or fi avînd banii miros! Dar ce parfum au!

● M-am cheltuit, ca să strîng.

● Există o mare deosebire între zgîrcit și avar. Avarul strînge și zgîrcitul nu dă.

● De geaba mă face lumea anti-patic. Sînt o comoară de om.

● Adică de ce unii sînt colecționari de mărci și eu să nu fiu colecționar de bani?

● Cea mai dulce vorbă din lume este «n-am» cînd ești doldora.

● Cel mai mult, în armată, mi-a plăcut «adunarea».

● Umblă tu după bani, că ei nu se țin după tine.

● Cea mai fericită zi din viața omului este aceea în care găsește 25 de bani, pe jos.

Testament

Las întreaga mea avere pămîntului pe suprafața căruia am adunat-o și în sinul căruia am îngropat-o de veci.

Scris și subscriș cu propria mea mină și cu tocul și cerneala de la Poștă, unde, acestea, se găsesc gratis.

P.S.

Iubiților mei moștenitori le las pomenile pe care să mi le facă pe cheltuiiala lor.

PETRU VINTILĂ

Ceea ce vreau să vă relatez acum nu-i o istorie scriitoricească, născocită, ci un lucru adevărat, petrecut în blocul unde locuiesc. Istoria a fost iscată de nana Veta.

«La oraș, traiul este frumos, dar singur». Asta a spus-o nana Veta cu aerul că rostește un proverb simplu și evident, descoperit de ea însăși, cu mirarea ușoară că nu-l văzuseră alții pînă atunci. Și a continuat: «Omul singur este ca un arac de vie. Pe arac nu crește nici o frunză. Nici o floare». Iată cum a descoperit acest lucru: venise în vizită la fiul ei, în București. Au luat-o din gară cu taxiul. Automatul a taxat cursa, aparatul de radio a cîntat sirba în căruță, ștergătoarele s-au plîmbat de la stînga la dreapta pe parbrizul încărcat de lapoviță și din perechea de desagi dungați aromele merelor, gutuiilor și ale mălaiului cu lapte și ou s-au înălțat ușor, umplînd toată mașina. Îmbrăcată în cojoc greu, cu cizme de gumă și cu o maramă neagră, nana Veta stătea mirată în tăcere și arăta o față luminată frumos. Îi plăceau clădirile mai înalte decît cel mai grozav plop din sat, o amețea forfota de pe străzi, gîndindu-se că e ca la ei cînd e dans la cămin, foarte multe lucruri i-au plăcut încă din prima clipă. După ce i-au plăcut foarte multe lucruri, atît de multe încît nici noaptea nu putea dormi de uimire și bucurie, a început, după cum zicea ea însăși, «să analizeze». Crezuse că televizorul la oraș e colorat și spuse cu ușoară dezamăgire: «Nu-i mai bun

decît televizorul de la cămin». Aragazul i plăcut (nu trebuie să spargi lemne cu secură nici să le cari din șură), dar... «degeaba totul dacă n-azi lemnul cum troznește foc și nu vezi cum sar scinteile din el». Neî crezătoare în mașina de spălat rufe, la cearșafurile la al doilea rînd de spălat «minuțele ei», zicînd că mașina «oricît, n-a suflet și ochi de gospodină». Dar lucruri care nu i-au plăcut de fel și pe care nu le putut înțelege au venit mai pe urmă, un cite unul. S-a dus să cumpere într-o chibrituri și o carte poștală. A coborît cu liftul (zicea ea «ca într-un car cu fin») și intrat în tutungeria de la parterul blocului

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

— Aveți aprinzătoare? a întrebat ea.

— Ce să avem?

— Chibrituri.

— Avem.

— Dar tabule aveți?

— Ce-or mai fi și astea?

— Tabule. Tabule de trimis prin poștă Păi, fi-miu nu cere tot așa?

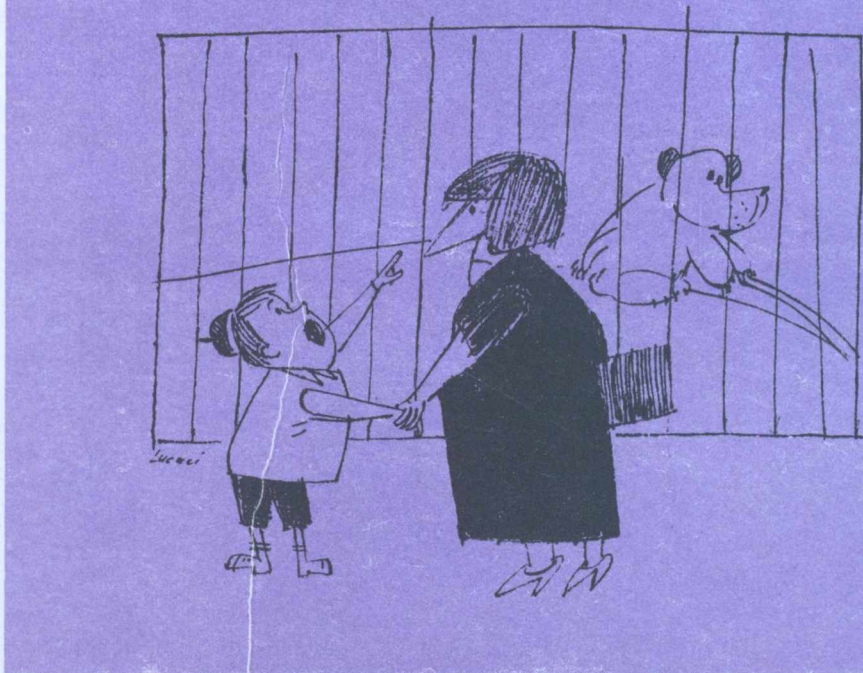
— Fiul dumitale? Dar de unde să-l cunosc eu?

— Stă în casa asta, deasupra dumneavoastră, la al optulea.

— Aici stau peste două sute de familii. Dacă i-aș cunoaște pe toți, mi s-ar face capu cît o baniță.

— Îl cheamă Ion Todoroiu, mecanic la fabrica de mașini.

A. LUCACI

— Uite, mămico, urson care se mișcă!

dulci..

— Nu-l cunosc. Ia chibriturile și cartea de poștală odată că, uite, stau clienții în spatele dumitale și așteaptă.

A doua zi a coborît să cumpere drojdie, bicarbonat și zahăr vanilat. Nici la magazinul de la colț, cu toate că era așezat și el la parterul magazinului, vânzătorul nu-l cunoștea pe fiul ei.

Nana Veta l-a întrebat bănuitoare:

— Dar nu cumpără d-aici?

— De unde să știu eu? Nu l-am văzut în viața mea.

Nana Veta a plecat mihnită. Ajunsă sus, a intrat în apartament, căutând ciurul de cafea și cearnă făina pentru cozonaci, dar nu l-a găsit. A deschis ușa, a ieșit pe coridor și a sunat la una din ușile vecine. A ieșit o cucoană cu o țigară aprinsă în mână.

— Ce doriți? a întrebat-o cucoana.

— Rogu-te frumos, vecină dragă, împrumută-mi un pic ciurul dumitale că nu-l găsesc pe al nostru.

— Ciur? De unde să am ciur?

— Haide zău, vecină, că doar nu-l măninc.

— Bine, să zicem că am ciur. Dar habar n-am cine ești.

— Sint mama lui Ion Todoroiu, vecinul dumitale.

— N-am avut onoarea să facem cunoștință.

— Păi, stați în aceeași casă. Uite, asta-i ușa dumitale.

— Nu ne cunoaștem decît din vedere. Nici nu ne salutăm. Dar să știi că n-am ciur. N-am văzut ciur în viața mea. La autoservis, făina se vinde gata cernută.

A doua zi, nana Veta avu nevoie de nițică sare. Uitase să cumpere. Ce-i mai ieftin să cumpere? N-a mai coborît la magazin, ci a sunat la altă ușă din vecini și iar a trebuit să spună cine-i Ionică al ei, mirată că vecinii nu se cunoșteau, măcar că locuiau acolo ca într-un stup, laolaltă, de vreo șase ani.

Dar femeia asta la ușa căreia sunase nu era aceea care nu văzuse ciur în viața ei. Blindă, cu o privire binevoitoare în ochi, a poftit-o pe nana Veta în casă.

— Oh, ai venit să împrumuți nițică sare!? Bine, dar nu te sărut! Ia te uită! Nici nu știu ce bucurie îmi faci.

Din vorbă-n vorbă, nana Veta a aflat că băiatul vecinei a fost operat de apendicită și chiar ieri la ora 9, că e un băiat bun, premiant, că soțul ei lucrează la tramvaie, că lucrează la FRB, dar că acum are concediu prelungit. Într-un tirziu, nana Veta a zis:

— Aoleo, cred că mi s-a ars mîncarea! și a fugit acasă.

Apoi a revenit și iar s-au întins la vorbă despre câte-n lună și-n stele, aflînd că la apartamentul cutare stă o familie cam deochiată, în om care-și bate nevasta, că pe același etaj stă o cîntăreață la operă care cîntă de două ori pe săptămînă în baie, că dracii de copii scot capacele de staniol de la sticlele cu lapte aduse și puse pe lăptar în ușile locatarilor și că trebuie să se aștepte de două-trei ori pe săptămînă să se aștepte între etaje.

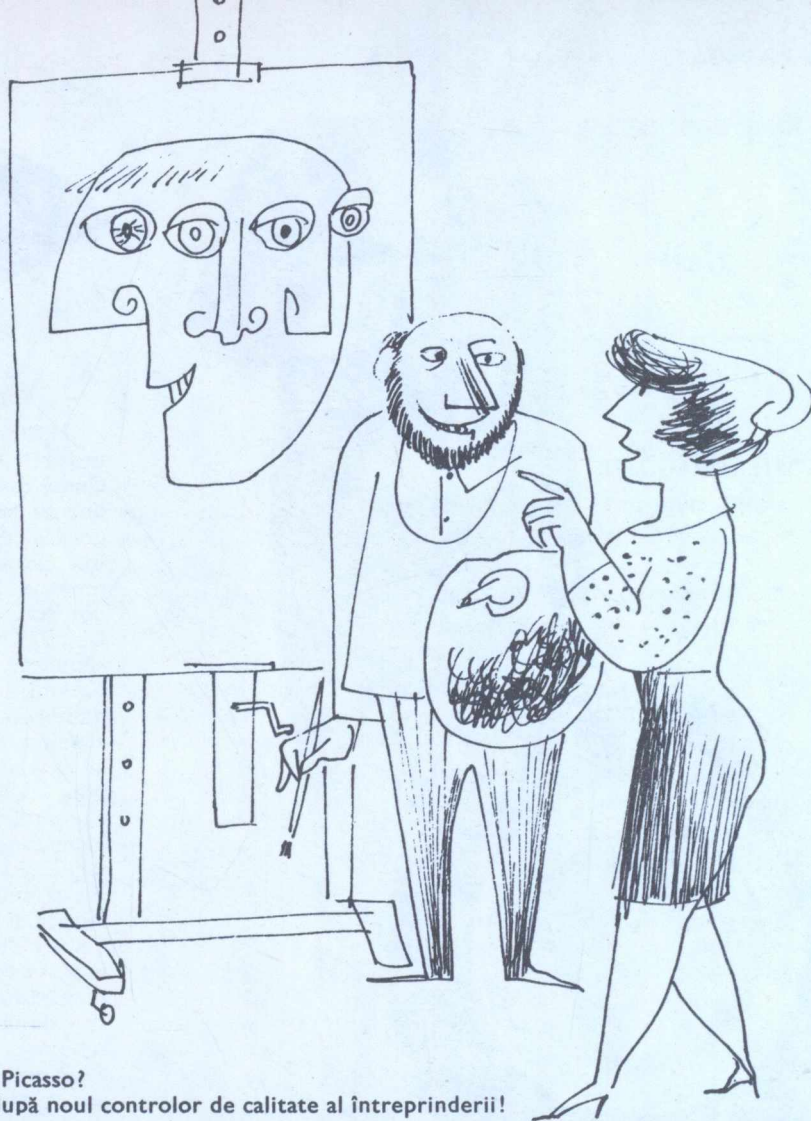
În aceeași seară, nana Veta a vorbit cu vecinul și cu Ionică:

— Bine, dar ce viață trăiți voi aici?

— Ca toți oamenii! a zis Ionică.

— Ai auzit că Fănel s-a operat ieri de apendicită?

(Urmare în pag. 14)

— E după Picasso?

— Nu, e după noul controlor de calitate al întreprinderii!

MOZAIC ANTOLOGIC

Din vechea poezie satirică franceză

PATUL

Nu crezi că e mai bine să nu bei?

Un marinar pleca spre țări străine
Pe caravala-i mică și fragilă.

— Eu cred că e mai bine să nu circul.

În clipa ambarcării un voitor de bine

(PONS DE VERDUN)

Îi spuse grijului: Îți plîng de milă

Cînd mă gîndesc că tatăl și bunicul

Și toți ai tăi s-au prăpădit pe mare,

Că totdeauna nava le-a fost dricul

Ce i-a condus spre moarte și uitare.

Ești îndrăzneț, admit, dar e stupid

Să stărui astfel într-o meserie

Cînd știi că vasta masă de lichid

Te paște veșnic în călătorie.

— Dar neamul tău, ce n-a umblat pe mare,

Întrebă marinarul zîmbitor,

Cum a murit? În ce împrejurare?

— Ai mei s-au stins cu toții-n patul lor.

— Atunci, sârmanul meu descreierat

Cum de-ți mai vine să te culci în pat?

(GUILLEMARD)

MORALĂ ȘI EFICIENȚĂ

(CHARLES D'ORLEANS)

Ești un bețiv, stricat fără rușine!

Nu vezi că toți vecinii rid de tine?

Te mustră toată lumea în zadar

Că tu mereu dai buzna la pahar;

Și-apoi nici nu rezști la băutură

Te-mpiedici, cazi, bolborosești din gură

Cuvînte-mplecticite și măscări

Cînd circuli afumat pe trei cărări

Și cînd te legi de fete și femei.

Ești odios, desgustător, ridicul.

UNUI NEMULȚUMIT

— De ce tot parcă-ți ninge și-ți tot plouă?

Și-ascunzi tristeți profunde-n ochi-ți uzi?

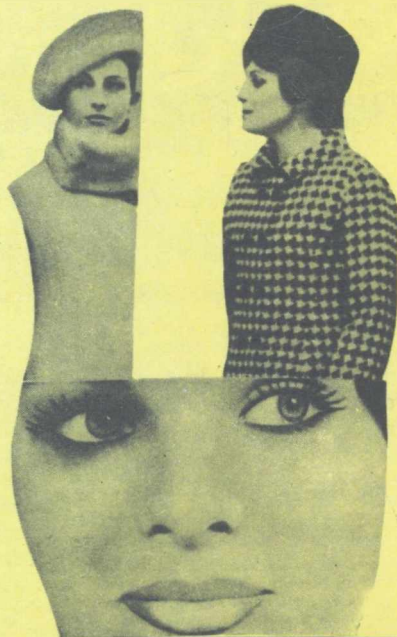
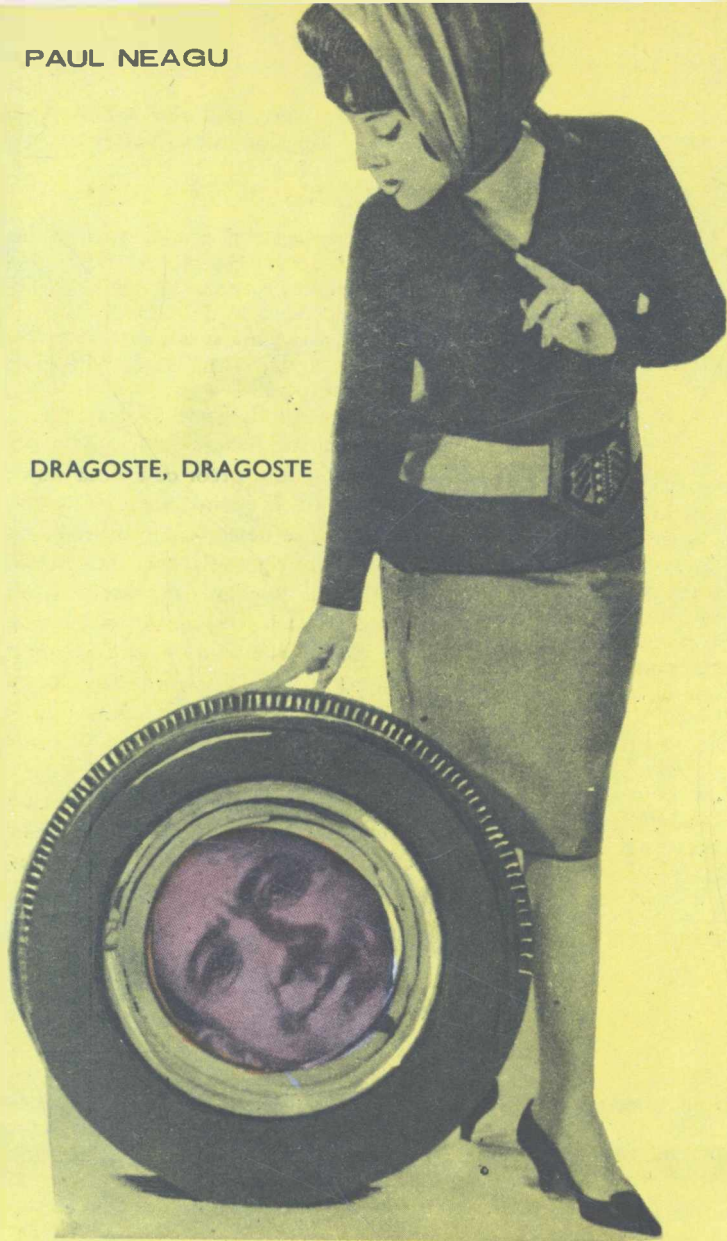
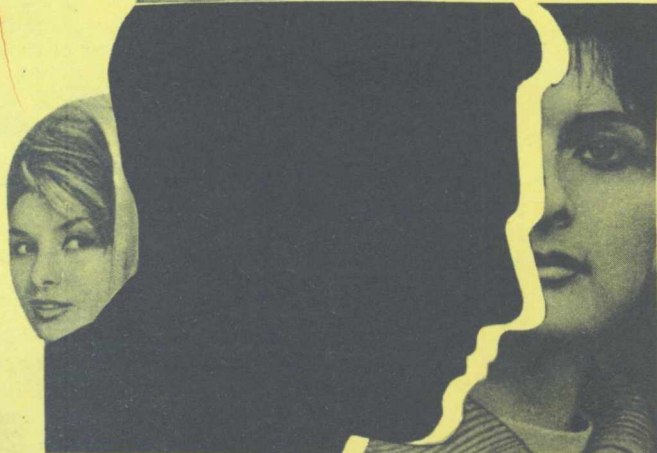
Doar ai ca rentă -un milion de scuzi.

— Așa e, dar vecinul are două.

(GUIRAUD)

Traduceri de MIRCEA PAVELESCU

DRAGOSTE, DRAGOSTE

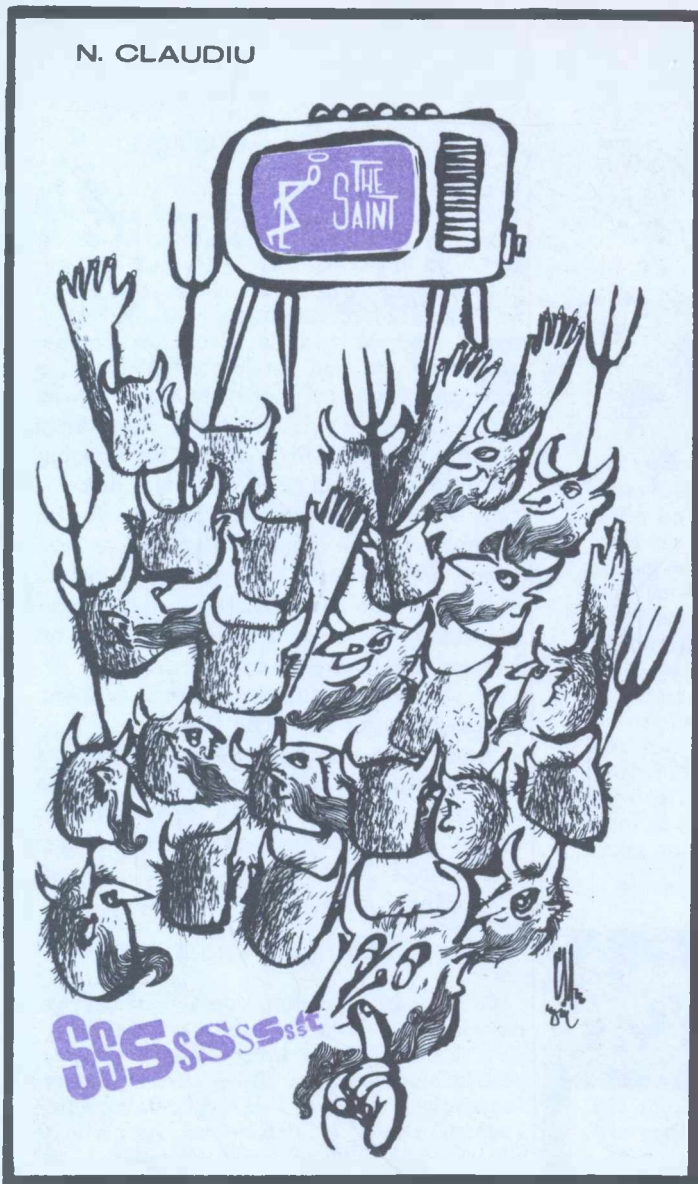
MOTIVE DE
DIVORT

TAIE-MĂ, CĂ TOT NU SPUI!

Ospătar, încă un litru... așa, prozit! O dată se însoară omul! Cum? Sigur, a doua oară nu se mai însoară că-nvață din propriile sale greșeli... Să fie cu noroc... Ospătar, mai livrează o sticlă... da, tovarășe, miine la 11, la Sfat... amindoi sintem din Brașov. Ea textilistă, eu bărbat. Cum? Unde lucrez eu?... Nu-ți spun, că pe urmă mă iei la întrebări. Nu mă iei?... Cred și eu, mă ia dumneaei. Miine. La ofițer. Ce căpitan, dom'le? Ofițer la starea civilă. Ne căsătorim. 24 invitați, plus cei nescriptici. Șeful nu vine, că i-a picat un control. Cum? Unde lucrează șeful? Șmechere! În aceeași secție cu mine. La ce fabrică? Nu-ți spun. În primul rînd nu-i fabrică. E mai multe, că-i uzină. Da, uzina e din Brașov. Ca și jumătatea mea, Geta. Nu, Geta nu-i uzină, e nevastă-mea. N-am ce să mă plîng. În primul rînd că dînsa n-o să dea rebuturi. Geta mi-a promis trei flăcăi a-nția!... Și-apoi n-o să lucreze în trei schimburi. Numai în două. Așa e la fabrica ei. Tot nu-ți spun unde lucrez, că mă iei la întrebări, dar dacă te pricepi la cine știe ciștigă, afli ușor. Uzina mea fabrică rulmenți. Ai ghicit? Nu? Îți mai dau o indicație ajutătoare... Ospătar, să mai vină o sticlă. Da, și asta e ajutătoare, că cele dinainte s-au golit... Așadar fabrică rulmenți și a primit 60 de reclamații... Geta nu știe decît de 20. Pe celelalte 40 i le aduc eu zestre după nuntă... Ai ghicit? Ai cap greu, nene... Ești căsătorit? Nu?... Ia uite, și cînd se uită omul la dumneata, n-ar zice că ești inteligent... Cum? Unde lucrez eu?... Păi nu vezi? Aici, la sticle. A, în schimbul de dimineață? Nu-ți spun dar îți mai dau o indicație: uzina produce rulmenți, da-i produce prost. Se oxidează. Nu frate, confunzi. Femeile nu se oxidează. Se oxigenează. Și au abateri dimensionale. Rulmenții, tovarășe, dar ce-ai crezut?... Nu, frate, femeile nu produc rulmenți. Ce să faci cu ei?... În loc de cușcuș?... Uite că-ți mai dau un semn particular: nici o reclamație din cele 60 nu a fost rezolvată mai devreme de cinci luni. Ei, știi?... Bravo, să aud. Cum se numește uzina? Cum? Ce e val ca valul trece, ei rămîn la toate rece? N-ai ghicit. Nu, nici la bere rece nu

rămîn, că trebuie să plec. Să mă pregătesc de Geta. Zău? Nu mă lași să mă însoar pină nu afli numele uzinei? Da'ce, mă însoar cu fiica dumitale? Mă-nsoar cu fiica lui tai-că-său. Și 'mnealui nu m-a întreat. De ce? Fiindcă tot acolo lucrează și el. E încadrat la C.T.C., dar face bonuri de decontare și lipeste plicuri... Păi mai sint și alții la C.T.C. Nu, ăia nu lipesc plicuri. Dezlipesc timbre. Liniază facturi. Fac tabele. Cum? De ce nu lucrează efectiv la C.T.C.? Păi ce să faci la C.T.C.? Se știe si fără semnătura lor că rulmenții ies prost. Și-atunci ce să-și mai piardă vremea acolo?... Să ia leafa de pomană? Așa, oricît, expediază o scrisoare, mai leagă un dosar, înseamnă că nu primesc banii de pomană. Ai ghicit? Nu, nu-i Casa de Pensii. Acolo nu se fabrică rulmenți. Ai dreptate, nici ceea ce fabricăm noi nu prea sint rulmenți, dar așa e scris în facturi. Nu, frate, nu-i vorba despre toți rulmenții. Vorbesc numai despre cei respinși de beneficiari. Uite și eu miine la 11 devin beneficiar. Cum? Dacă a trecut și Geta pe la serviciul C.T.C.?... Nu fi obraznic! Da, scuză-mă! Am uitat. A trecut și pe la C.T.C., c-a lucrat acolo un an de zile... Tot nu-ți spun cum îi zice uzinei, dar îți mai dau cîteva semne particulare: se încalcă disciplina tehnologică, mașinile unelte sint prost întreținute, iar din numărul total de reglari, 80% nu au un minim necesar de cunoștințe... Cum? Da, pesemne că au cunoștințe pe la șefii de secție... Ai ghicit? Nu? Nene, parcă ai în cap rulmenți... Și încă un semn. Nu, tovarășe, nu sint superstițioși, dar în semnele astea cred. Au fost o mulțime de comisii în control, conducerea uzinei a promis... Cum? Ce-a promis? Că miine la 11 vine la nuntă? Nu vine la nuntă, tovarășe, că e ocupată cu botezul. Care botez? Păi miine ies din uzină cîteva noi transporturi de piese și conducerea le botează rulmenții... Acum ai ghicit numele uzinei?... Treaba dumitale, eu nu-ți spun, că lucrez acolo. La «Rulmentul». Degeaba stărui. Nu spun, chiar dacă mă pici cu rulmenți. Ospătar! Plata! Cum? Vine? Știu că vine! Și încă repede... Nu vezi? Am dat și-n scris...

Ca Să fugă

Ce-ai spune, dragi cititori, dacă intrînd într-o cofetărie să cumpărați un cadou pentru onomastica unui prieten, vinzătoarea v-ar recomanda: «Luați acest pachet cu naftalină. E o atenție gingașă. Sau, dacă preferați, vă oferim o altă delicată atenție: moartea muștelor. Cofetăria noastră e foarte bine aprovizionată cu toate sortimentele. Dacă persoana sărbătorită este o fire mai sensibilă, vă recomand o sticlă cu Detexan.»

Sau, ce-ai spune dacă, intrînd într-o Alimentară, vi s-ar servi la raionul «Mezeluri» coifuri de pom-pieri voluntari?...

Sau, ce-ai spune, dragi cititori, dacă o cooperativă agricolă de producție v-ar oferi la contractări producția ei de... furtunuri din cauciuc?

De data aceasta, vă rog, voi să nu spuneți nimic! Lăsați-mă pe mine. Și dacă n-o să vă placă ce o să aflați să nu-mi spuneți mie pe nume!

Mai întii citeva amănunte geografice. Acest C.A.P. nu se găsește nici la Polul Nord, nici la Polul Sud. El se găsește în preajma noastră, a bucureștenilor. Că ce și-a spus, nu știu cine? Vă mindriți voi, bucureștenii, cu blocuri turn, cu grădina

zoologică și cu una botanică? Min-driți-vă și cu o asemenea cooperativă agricolă, care seamănă furtunuri! De fapt zicala sună invers: cine seamănă vînt, culege furtun. Gospodarii de la acest C.A.P. au întors proverbul pe dos: cine seamănă furtun, culege vînt...

Dar să intrăm în miezul cauciucului. Iată-mă așadar la fața locului. Opresc pe cineva la întîmplare:

— Nene, aici e cooperativa agricolă Glina, raionul Tudor Vladimirescu — București?

— De ce-ntrebi? Las' că te-ai simțit eu. Vrei să cumperi furtunuri? Da' pentru treaba asta adresează-te lui nea Grigore.

Rămîn o clipă descumpănit: «Cine o fi nea Grigore?» «Un fel de impresar pe linie de țevă. El plasează furtunurile. El și cu nea ingineru'. Că avem și un inginer anume angajat aici la C.A.P.» «Agronom?» «De ce agronom? Că doar nu lucrează în agricultură. Specializat în gumilastic, că-i mai marele peste furtunuri. Și mai lucrează încă vreo 20 de suflete la secția asta». «În loc să lucreze pe cîmp?» «În loc, da...» «Nu-nțeleg, bre omule, în schema voastră există post de brigadier la

Cronica pădurii

Nici n-au apucat bine să înverzească pădurile și în paginile revistelor a și dat colț o imagistică plină de arbori, de zboruri și de păsărele.

Din revista «Ramuri» nr. 2 aflăm prin poetul Victor Nistea că:

*Poetul e arborele luminii, mirificul arbore
cu rădăcinile adînc înfipte în sufletul lucrurilor
și cu fructe în crengi
ce căzînd peste pietre trezesc morții.*

(«Poetul»)

În același număr aflăm, din poezia «Îndemn» a lui Victor Rusu, un lucru într-adevăr nou în ale naturii:

*Îngemănîndu-și rădăcinile sub pămînt
arborii devin vase comunicante
iubindu-se cu seve...*

Și tot aceeași revistă (nr. 3) lansează și un strigăt, ce e drept mai precis:

Salcîmi! Copilăria mi-ați oprit...

(Ion Prunoiu — «Spre țară»)

Ca să nu avem dubii și să ne minunăm de acești copaci ieșiți ca din pămînt (tot în nr. 3), Cristache Arnăutu adaugă niște amănunte

mai «filozofice» în poezia «Inumile copacilor»:

*Cercuri concentrice
cuprinzînd vîrstele
inimile arborilor închid ca un sipet
trecerea lentă a anotîmpurilor...*

Și în «Rit», (nr. 3 are ghinion) poetul Mihai Dușescu precizează:

*Noi cei din partea cioplită a lucrurilor
avem ochi foarte mari
din cauza plopilor și a lăstunilor
care ne lăcrimează spre tîmple.*

Da. Cu asta sintem de acord: din cauza prea multor ramuri din «Ramuri», ne cam lăcrimează ochii, dar nu spre tîmple, ci mai de-a dreptul.

Și revista «Tribuna» are pădurea ei. Mai rară, dar de aceeași esență.

*De-asupra mea se-adună din visuri o pădure
cu crengile întoarse spre pămînt...*

spune poetul Iustin Moraru care, pe urmă, nu uită să ne spună că «și desbracă ochii de pădure». Autocritică?

Ion Rahoveanu, în poezia «În fața casei» (din nr. 4) are de-a face tot cu ochii și tot cu copacii:

*Dacă n-ar înflori în oameni gîndul
și în priviri copacii, am fi singuri.*

Marta Bărbulescu aterizează și ea (în nr. 5) pe o ramură mai la îndemînă:

*Cînd spun prietenie
zboară de sub idei albatroși
și țipătul lor e însăși viața arborelui
cu încă o ramură dăruită înălțimilor.*

După cite știam, albatroșii nu prea viețuiesc prin păduri. Dar, cine știe? Poate a descoperit «Tribuna» vreo specie nouă.

Ion Mircea Suci, în poezia «Vreau să aleg» (nr. 6) alege într-adevăr un singur copac:

*Copacul de care-mi voi lipi spatele
va fi un stejar
un stejar pe care-l știu...*

Iar Angela Marinescu, (în același număr) în poezia «S-a dus», cuprinsă de tristețe, tot copaci verzi visează:

*S-a dus numele tău ca o toamnă veche acum
și dă-mi cel puțin gingășia acestui copac.*

O pădure poate avea diverse gingășii, dar în nici un caz nu trebuie să procedăm... ca în codru. Din nefericire — ca în «Macbeth» — pădurea se mută de colo pină colo. De la o revistă la alta. Și încă n-am reușit să le analizăm pe toate! Se simte însă foșnetul și pe alte meleaguri. Păcat. Păcat că din cauza copacilor nu se mai văd pădurile cu idei originale.

R.T.

de Șablon

ția cauciuc?» «Nu există, că doară recoltăm furtunuri. Da' pe nea ingore și pe ingineru' nu-i plătim salariu. Primesc tantieme. Prostate. 1% la metru de furtun vînt. Sau 2%, sau 3%. Pesemne după osimea țevii. Rentează, că inginea adus instalația. O instalație de vremea lui Cerchel Vodă, dar să em că merge. Iar nea impresarul crutează clienții. Toată conduce C.A.P.-ului stă pe secția asta. ai cu seamă, că aceeași secție înouă să fabrice și... nasturi! Ia, amule, nasturii! Care mai ia, care i vrea!»...

Profit că omul meu are chef de bă și continui: «Și de sectorul icol cine se ocupă?» «Dumnezeu. că plouă iese recoltă frumoasă». «dacă nu plouă?» «Dacă nu plouă, e să-l tragă la răspundere? El , noi jos. Și-apoi dumnealui nici i trecut la noi, fiindcă noi nu em o schemă mistică.» «Dar cu ția cum stați?» «Oho, cu irigația m bine de tot. Unul nu mișcă! și condiții există. Avem și bazin apă, avem și o baltă...» «Bravo!» «avă n-avem, că n-am făcut nic».

Omul meu se scarpină după ceafă

și continuă: «Avem și teren pentru culturi legumicole, avem și o livadă, avem și un punct horticol...» «Și ce-ați realizat din toate astea?» «Păi, din toate astea am realizat un furtun cu care s-ar fi putut stropi legumele dacă le creșteam și livezile dacă le îngrijeam. E drept că irigația lipsește, că sectorul agricol nu sporește, că terenul nu rodește, dar în schimb sintem primii pe țară la cauciuc». «Astea-s rezervele interne ale cooperativei Glina?» «Nu, astea-s rezervele interne ale fabricii «Danubiana». Cum aflăm că există acolo vreun deșeu de cauciuc, pe el, fraților!» «Zău?» «Da! Conducerea C.A.P.-ului nostru și-a zis: Tovărășeilor, noi să ieșim din șablon. Ce irigații, ce bazine, ce bălți, ce agricultură! Cu treburile astea se ocupă toate C.A.P.-urile din țară. Noi ne profilăm pe cauciuc. Facem schimb de experiență cu Malaezia.»

Așa că, miine, poimiine, o să citim un anunț la «Mica publicitate»:

«Cooperativa agricolă de producție Glina, vulcanizează și pune pe țepice calde la cauciucuri Fiat și Renault între orele 8—14 și 15—20. Între 14 și 15 închis; ne ocupăm de agricultură.»

I. AVIAN

POMPILIU DUMITRESCU

— Primiți aceste modeste flori și... să știți că nu sinteți obligat să-mi dați și mie, acolo... o primă!!!...

MICRO-FOILETOANE RIMATE

de V. D. POPA

La poligonul de prefabricate al Trus-tului regional de construcții Plo-iești stă nefolosită de doi ani o macara portal de cinci tone.

*Ditai macaraua, cică,
Neavînd activitate,
Doar atîta mai ridică:
Prețul la prefabricate.*

Meselor de la sufrageriile «Oltul», fabricate de I.R.I.L. Turnu Mă-gurele, li se rup repede picioarele.

*Eu de cînd o am acasă,
De prin august, mi se pare,
Zi de zi invit la masă
Un tîmplar. (Să mi-o repare).*

Cabinetul tehnic al fabricii «Argus» din Constanța nu sprijină pe ino-vatori.

*În timp ce Argus din vechime
Avea-n privire agerime,
Acesta-n schimb e deseori
Orb față de inovatori.*

Din vina Ministerului Industriei Chimice, întreprinderile producătoare de mobilă nu dispun de canti-tăți suficiente de iacuri.

*M-am întîlnit cu un tîmplar
Ce mi-a mărturisit posac
Că e mai bine de cizmar.
Pune șevro cînd n-are lac!*

Calitatea reparațiilor făcute la unele mașini-unelte lasă de dorit la uzinele «Timpuri Noi» din Capitală.

*Ieri, mașina mea, firește,
Cam mergea neregulat,
Azi în schimb, nici nu pornește.
Știți de ce? S-a reparat!*

La I.M.U. Medgidia se lucrează în asalt, fapt ce duce la scăderea cali-tății produselor.

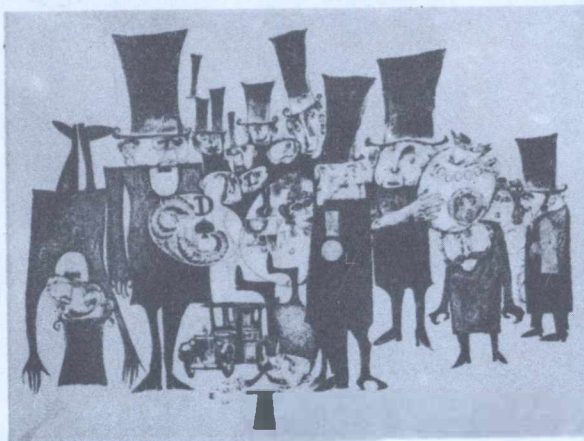
*Nădușiți ca după baie,
Toți băieții dau bătaie.
Iar producția, pe loc,
E bătaie, dar de joc.*

DIN EXPOZIȚIA
ANUALĂ DE

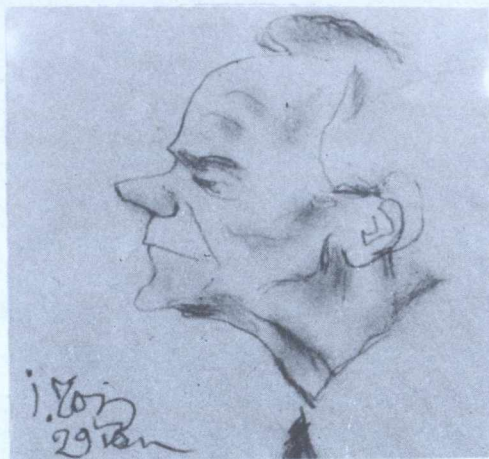
GRAFICĂ 1966

MARINESCU GHEORGHE

Ilustrație la «Parlamentul», în culegerea
«Pagini din trecut» de Tudor Arghezi.

IOSIF ROSS

Pictorul Alexandru Ciucurencu

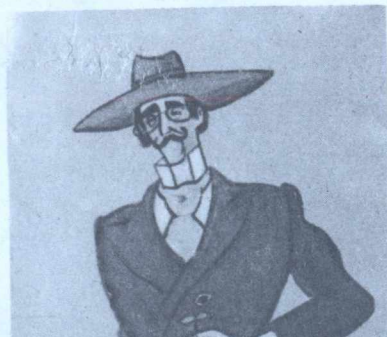
ORLOWSKI MIECZYSLAW

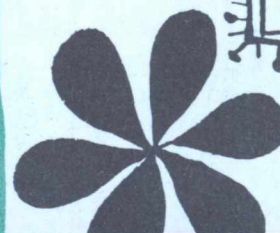
Ilustrație la «Cintăreața
cheală» de Eugen Ionescu

Dna SMITH: Nu mușca de undeva!
DI. MARTIN: Nu mișca de undeva!
DI. SMITH: Nu mușca de unde
miști, nu mișca de unde miști!

GRUIA PĂUNESCU

SILVAN IONESCU

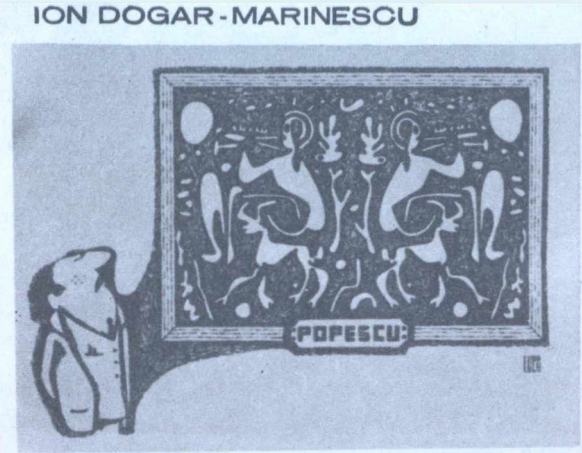

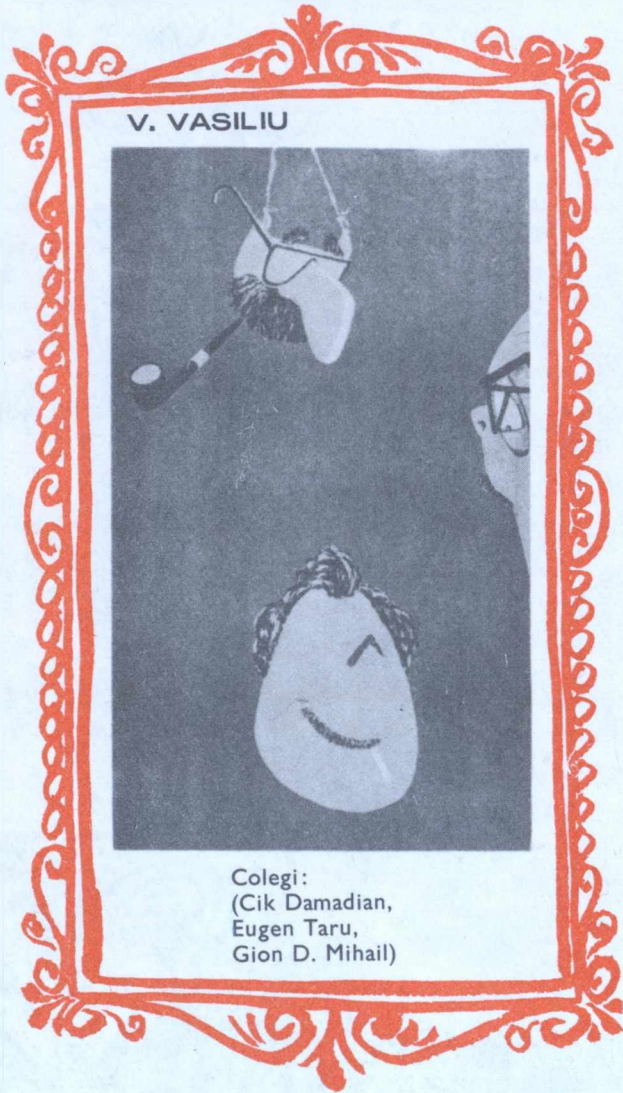
Poetul Macedonski

Scriitorul Mihail Sorbul

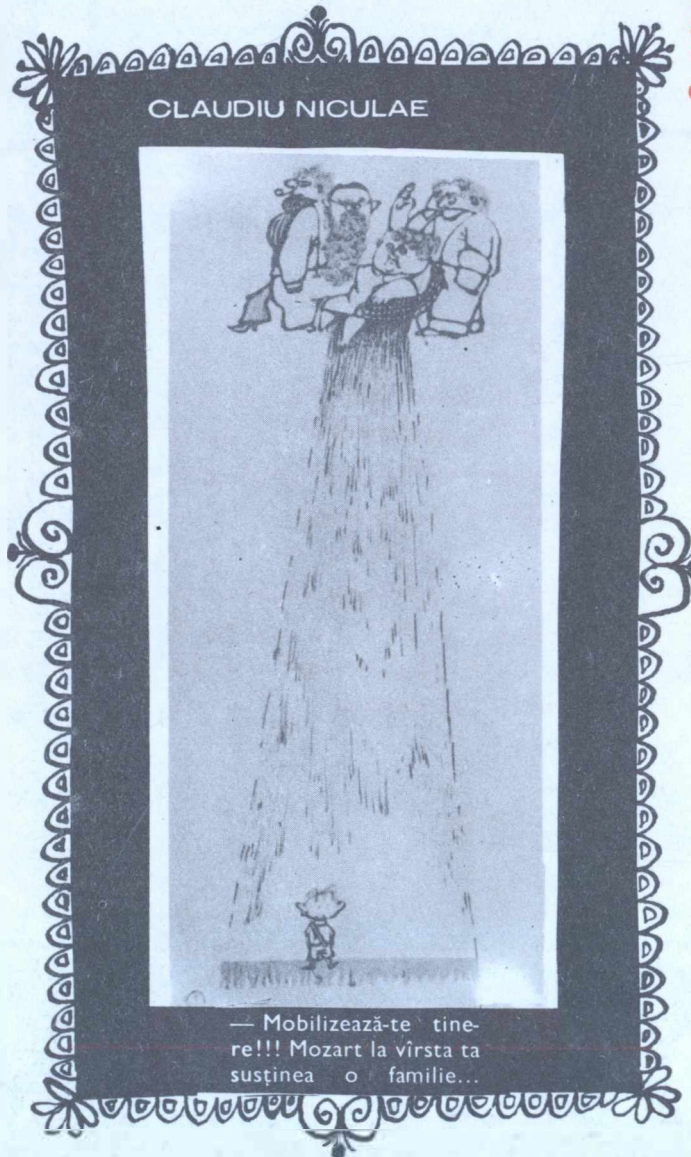

— Șmecher e Picasso ăsta, dom' le! Crede că dacă modifică un pic desenele, și semnează Popescu nu-l mai descoperă nimeni!!

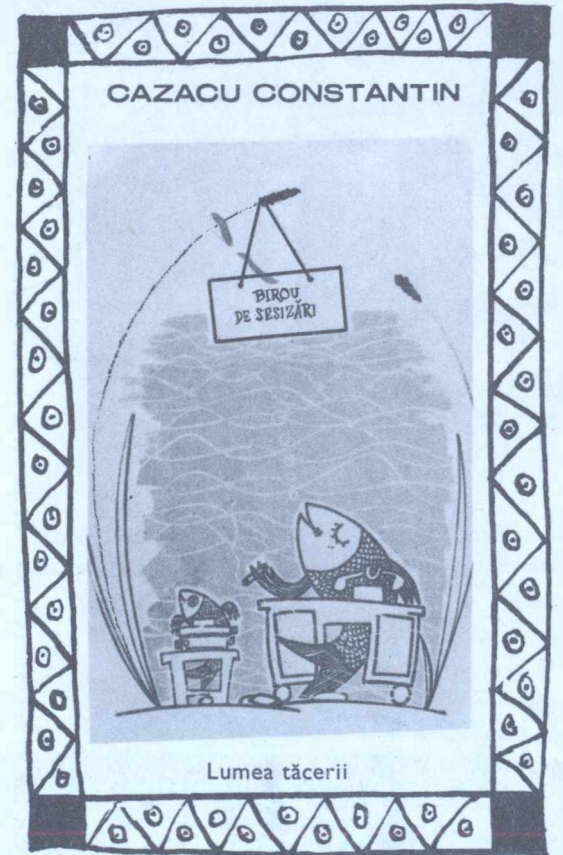
V. VASILIU

Colegi:
(Cik Damadian,
Eugen Taru,
Gion D. Mihail)

CLAUDIU NICULAE

— Mobilizează-te tinerere!!! Mozart la vârsta ta susținea o familie...

CAZACU CONSTANTIN

Lumea tăcerii

Unii profesori nu sînt indiferenți față de funcția părinților elevului, fiind în asemenea cazuri mai puțin exigenți.

ALUZIA OPTICĂ A UNOR PROFESORI...

STEFAN TITA

Frunzele

Vecinului meu i s-a-ntimplat
Un fenomen ciudat :
Om de lume,
Bun de glume
Fiind la birou
S-a pomenit că-i cresc frunze din stilou,
Din hîrtii, din referate,
Din țigări,
Din călimări,
Rămurele cu frunze lungi și late...
În timp ce oamenii se-nghesuiau la ghișeu
Frunzele creșteau mereu...
Mereu...
Fenomenul fiind neexplicat
A fost îndeaproape cercetat :
S-au adunat
Fel și fel de specialiști
Naturaliști,
Botaniști,
Să lămurească de ce răsar rămurele
Cu frunze pe ele?
Au fost diverse altercații,
S-au dat explicații,
Au fost controverse
Diverse
Să descopere ce poveste
Mai este
Cu frunzele-aceste?
Și atîta s-au ambiționat
Și n-au lăsat lucrul din mîini
Că pin' la urmă au aflat :
Sînt frunze de tăiat la ciîmi...

BULETIN meteorologic

Timpul probabil de miine:
În următoarele 24 de ore, timpul se va încălzi ușor, iar dumneavoastră o să vă înfierbîntați teribil, aflînd ce s-a întîmplat la C.A.P. Valea Ursului din raionul Negrești, regiunea Iași! Dimineața, vînt slab dinspre sud-vest, adică dinspre stîna acestei cooperative, unde era responsabil maestrul Zaharia Tudose! Nea Tudose ăsta, crezînd că după amiază n-o să fie furtună, și o să fie în permanență cer senin fără nori și în jurul lui toți chiori, s-a gîndit ce s-a gîndit pînă i-a venit o asemenea idee, că poate să se ascundă chiar și Ostap Bender, eroul lui Ilf și Petrov, regele combinatorilor.

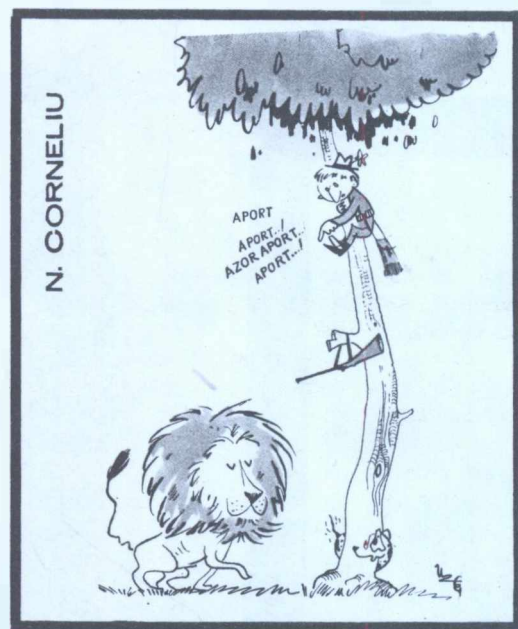
Ei bine, Tudosică ăsta, care avea mai multe oi pe mîină, ce și-a zis: eu cu oile astea nu fac nici o brînză! Pe viitor vreau ploaie intermitentă cu sute de lei și rafale de miișoare în buzunarul meu! În următoarele trei zile, dragi cititori, de-o să fie vreme frumoasă sau o să fie vreme urîță, dumneavoastră tot tablou o să rămîneți aflînd ce i-a dat prin cap amicului. Inspirîndu-se din Biblie, unde scrie că după cele 7 vaci slabe au apărut cele 7 vaci grase, el a procedat puțin invers și la stîină, după 60 de oi grase care au dispărut au apărut 60 de oi slabe. Maestrul schimba oaie după oaie, dădea o oaie grasă pe o oaie slabă și lua și o sută grasă la fiecare cap de oaie!

Cred că în următoarele trei zile o să stea și soarele în loc și în orice caz pe numitul nu prea o să-l încălzească! Cu atît mai mult cu cît, ca urmare a acestui schimb de oi și sute, a scăzut foarte mult la stîină producția de lînă și lapte. Dar pînă la urmă s-a prins. Nu laptele. S-a prins conducerea cooperativei de afacerile lui nea Tudose Zaharia.

Se pare că în următoarele zile timpul o să fie cam închis.

Și nu numai timpul.

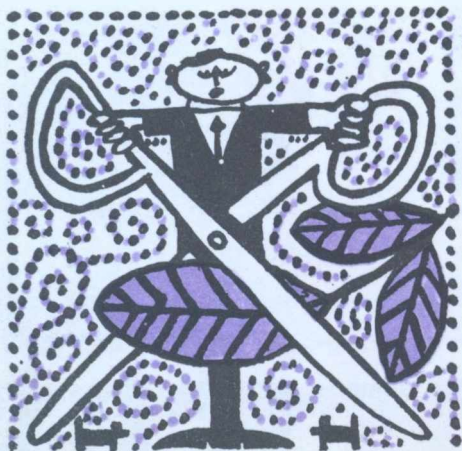
S.R.

FĂRĂ CUVINTE

Poftim, uite pentru ce m-a 'nebur

La frizerie

Un statistician pasionat a făcut socoteala că un bărbat poate petrece pînă la 12 000 ore din viață la frizerie. În continuare, a mai socotit că, folosind altfel acest timp, același bărbat poate învăța la perfecție cel puțin zece limbi străine, ajungînd astfel poliglot ca un savant, dar pletos și bărbos ca un vandal.

Numai de teama acestei alternative nu sînt astăzi capabil să vorbesc decît limba mea maternă, dar în schimb arăt totdeauna ras, tuns și frezat ca un june-prim. Totuși, paguba culturală o compensez parțial, folosind orele petrecute la frizerie pentru lectura ziarelor și revistelor care mi se pun la dispoziție de după dulăpașul cu șampon și pomezi.

Din cînd în cînd, frizerul trage cu coada ochiului la ce citesc eu. După felul cum mă tunde el, mai drept, sau mai strîmb, se poate ghici cu ușurință dacă am citit lucruri captivante, pasionante, interesante sau o maculatură oarecare.

O dată, în timp ce citeam cronică la piesa «Frumoasele lălele», de la teatrul «Grandios» din Capitală, Stelică, frizerul, m-a întrebat:

— Ați văzut spectacolul?

— Nu — zic — dar o să mă duc, pentru că am auzit că e bine jucat. Uite ce scrie aici: «Damian uluiește prin personalitatea sa, care farmecă, impresionează, generalizează, contrastează, fertilizează, fredonează și finalizează». Ei, ce zici?

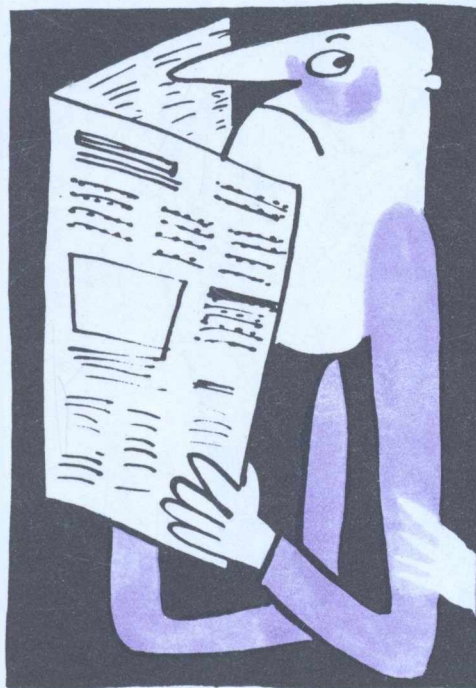
— Da — zice el — e un om mare.

— Să spun drept, eu nu bănuiam că Damian ăsta...

— Dar cine a spus că Damian, tovarășe? Mă uit la el cam pătrat:

— N-ai zis dumneata că e un om mare?

— N-am zis despre Damian. Despre Filaret Pompiliu, autorul cronicii. Vedeți cum a întors-o?

— Cum a întors-o, frate?

— Simplu. Eu o să vă spun adevărul: Damian ăsta s-a bilbiit tot timpul, pentru că nu-și învățase rolul. A fost o catastrofă.

Începusem să mă bilbiu eu. Zic:

— Cum? Damian s-a bilbiit și Filaret Pompiliu n-a observat nimic?

— Cum să nu observe, că doar are spirit de observație. N-are dreptul să nu observe, Filaret. Dar are dreptul să se facă că nu observă.

— De ce să se facă?

— Ca să nu se supere Damian, tovarășe, că locuiesc în același raion și se bărbieresc la același frizer. Colonie dăm?

— Fie și colonie. Dar să știi că așa nu merge. Cîți nu stau în același raion sau în același oraș...

— Mulți. Dar tot atît de mulți stau în alte raioane și alte orașe. Dăm și cremă?

— Fie. Atunci, tovarășul Filaret e un om slab. N-are opinie.

— Ba are.

— Păi, dacă nu critică...

— Ba critică. N-ați citit ziarul de ieri?

— Nu. Ce a fost acolo?

— Tot o cronică. Teatrul din Buzău, sau Bacău, sau Vașcău, sau cam așa ceva. Era acolo unul Ionescu, sau Popescu, sau Iliescu, n-are importanță. Vă tundem plastic?

— Fie și plastic. Și ce era cu Iliescu?

— Ce să fie? Habar n-are de rol. Se auzea suflerul pînă la balcon. Să vezi ce mi l-a luat Filaret Pompiliu în obiectiv!

— Bine, dar putea să se facă că nu observă...

— De ce să nu observe, tovarășe? Ce, o să-l întilnească vreodată pe Ionescu sau pe Iliescu de la Buzău sau de la Bacău, sau Vașcău, sau așa ceva?

— Sigur că se poate să nu-l întilnească...

— Atunci de ce să nu-i dea un ajutor în muncă, tovarășe? Facem și o frecție?

— Nu, mulțumesc. Și zici că l-a criticat tare?

— Tare, dar principial. Harcea-parcea l-a făcut. Dăm și fixativ?

— Nu, mulțumesc. Și Ionescu ăsta, sau Iliescu, ce a zis?

— Nu știu, că nu vine la noi la frizerie. Se rade la Bacău sau la Vașcău. Avem și Bircken.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, să vă dau oglinda.

Și mi-a rotit o oglindă în jurul cefei. Parcă eram jumulit. Am sărit de-un cot:

— Ce-ai făcut, omule?

— Ce să fac? Mi-ați spus să vă tund și v-am...

— Ți-am spus să mă tunzi, nu să mă scalpezi, tovarășe. Dă-mi condica.

De atunci, frizerul nu-mi mai zîmbește cînd trec prin fața frizeriei, nu-mi mai răspunde la salut și, în general, dacă i se pare că vreau să mă tund sau să mă bărbieresc la el, deschide briciul cu un aer atît de amenințător încît am preferat să-mi las barbă și plete.

Sînt unii care mă cred beatnik. Nici pome-neală. Mi se trage de la o cronică dramatică. Tragic, nu?

A. ANDRONIC

ta să-i cumpăr pian!!!

FRED GHENĂDESCU

Unele S.M.T.-uri nu iau măsurile necesare pentru a activa repararea utilajului agricol necesar campaniei de recoltare.

— Mă rog, voi ați fost vreodată primii la ceva?

— Uite-ne aici, în capul listei!

— E limpede, sir: nu vă pri-
ește noua bucătărie franceză!

Roșu și verde

Nu e vorba de culorile stopului și nici de o modificare cromatică în titlul celebrului roman al lui Stendhal. Totul a început de la curiozitatea excesivă a unei funcționare (ah, femeile!), de la poșta centrală din Bogota, capitala Columbiei. Ea a remarcat cu uimire că în numeroasele telegrame pe care le trimitea pe diverse adrese din Statele Unite un american, pe nume Tommy Thompson, cele două culori reveneau în mod obsedant: «Expediat cinci roșii, șapte verzi stop Confirmați primirea». Sau: «Epuizat verzile, dispun încă de trei roșii stop Transmiteți de urgență comanda».

Poate că funcționara s-ar fi mărginit să se mire și atita tot, dacă n-ar fi avut un logodnic, gazetar la cotidianul «El Espacio». Cînd a aflat de bizarele telegrame, acesta a mirosit că ar fi rost de un reportaj gras și a început să ducă o anchetă discretă, pe contul lui. El a aflat astfel că Tommy Thompson, trimițătorul telegramelor, este proprietarul unei mari ferme, aflată la 150 de kilometri de Bogota. A mai aflat că ferma e înconjurată cu sîrmă ghimpată prin care trecea curent electric și păzită zi și noapte de gardieni înarmați pînă în dinți. Și a mai aflat, în sfîrșit, că de două-trei ori pe săptămîină ieșea de acolo — numai noaptea — o dubă blindată, însoțită de patru motocicliști cu figuri fioroase și cu pistoale-mitralieră în bandulieră.

Din ce în ce mai intrigat, ziaristul nostru și-a luat inima în dinți și a pătruns pe furis

pe teritoriul fermei. Aici a constatat că, în loc să crească păsări de rasă și vaci de lapte. dl. Tommy Thompson avea o veritabilă mină de pietre prețioase. Din unele galerii se extrăgeau rubine, din altele smaralde. Cum primele sînt roșii, iar celelalte verzi, gazetarul a înțeles misterul telegramelor.

Izbutind — după peripeții peste care sîntem nevoiți să trecem repede, din lipsă de spațiu — să iasă teafăr din incinta fermei, temerarul ziarist s-a dus glonț la redacție, unde și-a scris reportajul, apoi, la fel de glonț la poliție, unde a povestit toată tărășenia.

Cînd s-a apropiat de fermă, detașamentul de polițiști a fost întîmpinat cu focuri de armă. A urmat un asediu în toată regula, la capătul căruia proprietarul a fost arestat. În clipa de față, el este dat în judecată pentru extracție ilegală și contrabandă de pietre prețioase.

Dar mister Thompson pare să aibă ocrotitori în rîndul autorităților columbiene. Ca dovadă un articol apărut în ziarul «El Espectador», care-și exprimă uimirea și dezacordul față de această «lovitură dată spiritului de liberă întreprindere al unui cetățean american».

După unele zvonuri, niște persoane sus-puse ar fi și ele amestecate în combinația lui Thompson. Arestarea lui le-a făcut pe unele să se înroșească de furie, pe altele să se înverzească de spaimă.

N. GĂLĂȚEANU

TUTUN FĂRĂ RĂBDARE

Pe vremuri, scoaterea la licitație a tutunului recoltat în Rhodesia de Sud se transforma într-o adevărată sindrofie. Marii plantatori albi veneau la Salisbury cu familiile dumealor și umpleau hotelurile, restaurantele și barurile, ducînd-o într-un chef de dimineață pînă seara și de seara pînă dimineața. Cu prilejul semnării contractelor de vânzare-cumpărare, se făceau relații noi, se închegau prietenii de afaceri, ba chiar — ale tinereții valuri! — se sărbătoreau și logodne.

Anul acesta însă, lucrurile au mers cu totul altfel. Nici tu banchete, nici tu strip-tease, nici tu schimb de inele! Operațiile s-au desfășurat în cel mai strict secret cu putință. Cele două imense săli de licitație au fost înconjurate cu trupe și în interiorul lor n-a pătruns nici o doamnă, nici o domnișoară, ba chiar foarte puțini domni. Un afiș în patru limbi anunța ritos; «Intrarea strict interzisă celor care nu posedă autorizația specială D.V.D.-17».

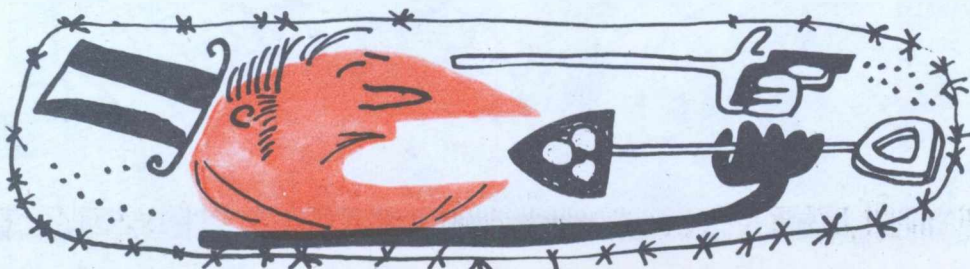
De ce tot acest mister, de ce toate aceste măsuri drastice, de ce D.V.D.-17? Din pricina embargoului pus de Marea Britanie asupra exportului de tutun al Rhodesiei, după ce guvernul rasist al lui Ian Smith și-a declarat în mod unilateral independența. Dar pentru plantatorii de acolo, tutunul înseamnă un venit de aproximativ o sută de milioane de dolari anual. Ce să facă cu el? Să-l fumeze singuri? Să aștepte vremuri mai bune? Un businessman nu are răbdare, chiar atunci cînd marfa pe care o are de plasat e tutunul.

Așa că lătărețele frunze ale «ierbii dracului» continuă să fie vindute. Dar pe ascuns. Nimeni nu trebuie să afle cine sînt cumpărătorii: deh!, persoane onorabile, ei sînt dispuși să încaseze beneficiile, dar nu să se pună rău cu opinia publică de pretutindeni, care condamnă regimul lui Smith și pe susținătorii lui.

În ciuda precauțiilor, cite ceva tot a mai transpirat. Ca, de pildă, că în Republica Sud-Africană a fost creată în mod special o companie care să cumpere tutunul rhodesian și să-l vîndă apoi ca tutun sud-afrikan. Conform probabil unei socoteli elementare: de vreme ce banii nu au miros, nici tutunul n-are pentru ce să aibă naționalitate.

Adevărul este însă că plantatorilor adunați la Salisbury le-a pierit cheful de chef dintr-un motiv mult mai serios decît embargoul: muncitorii africani de pe ogoarele cultivate cu tutun și-au pierdut și ei răbdarea.

N. AURELIU

Scurte

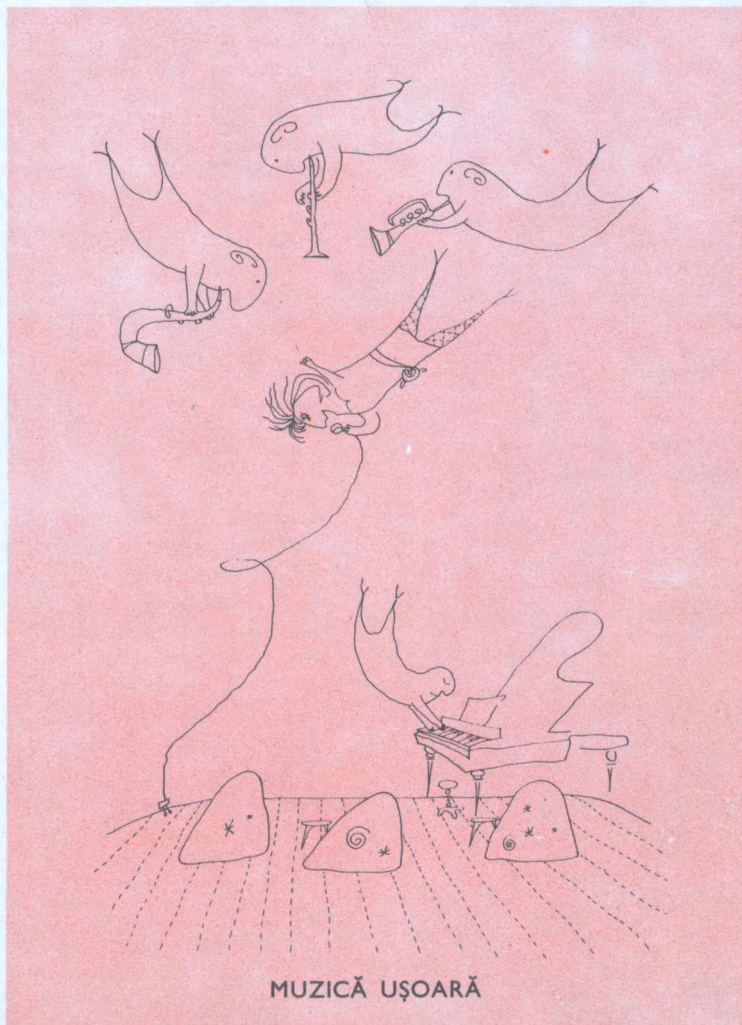
- Unii imită atît de bine cîntatul cocoșilor, încît pot da de mîncare găinilor din palmă.
- Spectacolele proaste nu se aplaudă, conform proverbului «marile dureri sînt mute».
- Din unele restaurante lipsesc ventilatoarele deoarece acestea ar putea azvîrli «micii» din farfuriile clienților.
- Dacă drezezi cîteva duzini de purici și te duci cu ei la un bal, poți lansa un nou dans.
- Cînd medicul îți spune că nu ai voie să bei mai mult de un pahar cu vin pe zi, nu consulta mai mulți medici.
- Motoarele nu pot evolua atîta timp cît nu se vor găsi noi materiale pentru potcovirea «cailor putere».
- Femeile frumoase crează poeți nestatornici; cele urite căsnicii durabile.
- Și în unele ziare ce nu conțin careuri cu jocuri distractive se găsesc cuvinte încruciate.
- Cînd beau stau pe scaunul de la BAR, pentru a nu fi tentat la un moment dat să cad...sub masă.
- Excesul de băutură îngroașe obrazul și subțiază memoria.
- Cînd pe nevastă-mea o doare capul cîntă; ca să suferim împreună.
- Muzica unor «compozitori» se cunoaște încă dinainte de nașterea acestora.
- Unele dansuri moderne au cadență; altele... de-cadență.
- De cele mai multe ori am un necaz teribil pe cei care cîntă pe scenă, fiindcă din cauza lor nu-i pot asculta pe cei care fredonează lingă mine.
- În lume se dau nenumărate premii la concursurile muzicale; de ce nu se dau oare și pedepse??
- Dacă ai în casă de mic un pian ieși pianist, iar dacă ai un trombon ieși trombonist; uneori asta se întîmplă și fără...

CONSTANTIN FLORESCU

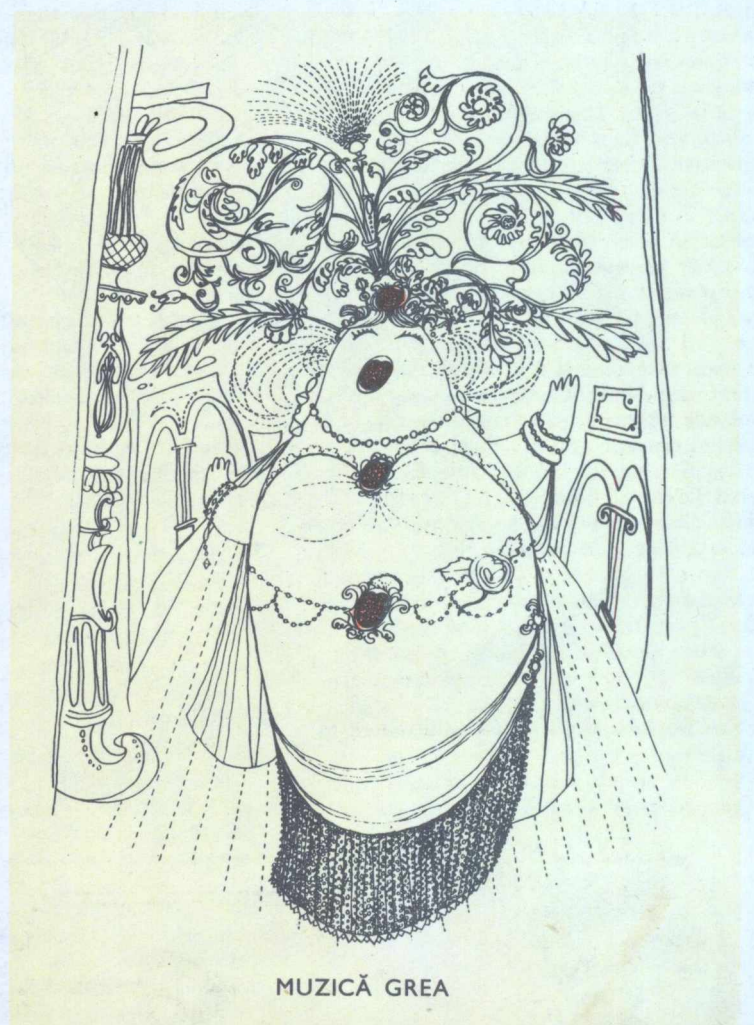

REGIZORUL: — Am găsit o piesă modernă!...

Desene de GEORGE VOINESCU

MUZICĂ UȘOARĂ

MUZICĂ GREA

POȘTA REDACTIEI

PETRUCA IOAN — PIATRA NEAMȚ
«De ce nu merge?» (fabulă). Fiindcă e prea mare (constatare). Mai trimiteți (încurajare).

MAZILU N. — BRĂILA
«Blestemul» dv. n-are șanse de realizare din cauza «păcătoșilor» care vor refuza cu siguranță să crape sau să se ducă la toți dracii, după cum îi sfătuiți. Nu în felul acesta încercăm noi să facem educația cetățenilor care nu respectă rindul la «Aprozar». Ne-ar crăpa obrazul de rușine.

BADEA DORU — CLUJ
Desenele sînt sub orice nivel. Celelalte materiale și bune și rele. Cităm o epigramă bună și o anecdotă:

Unuia

*Nu te feri, te știu eu bine
De cînd te-am prins odată-n «rol»:
Ești omul cel mai plin de sine
Și prin urmare... cel mai gol.*

— Ea e nebună după el și el e nebun după ea.
— Și nu se căsătoresc?
— Ce-s nebuni?

RĂILEANU VIRGIL — SERBEȘTI, GALAȚI

E bine că aveți încredere în dv. Mai rămîne să ne arătați și de ce...

IZDRĂILĂ IOAN — HUNEDOARA

Ne scrieți că nu vă împăcați cu «modernismul» unor poezii. Pentru a demonstra ce înseamnă poezie clasică ne trimiteți versuri de genul acesta:

*Astă toamnă prin Septembăr
Prețenu meu Anisie
Să-ntîlni c-o domnișoară
Prin piață la Orăștie...*

și mai departe descrieți cum arăta această domnișoară:

*Era faină, bat-o vina
Și la modă îmbrăcată
Cu nădrași d'ei de Kangăr
Pantofi cu cui încălțată.*

Nu. Nu știți ce înseamnă nici poezie modernă, nici poezie clasică. Pentru a deveni poet nu-i necesar să scrieți mult. Ci să citiți cit mai mult. Acesta e un sfat... clasic.

MÎRZA CORNELIU — SIBIU

Majoritatea anecdotelor sînt cunoscute. Am ales totuși una pe care o redăm mai jos:

«După ce Adam și Eva au trăit fericiți luni de zile nedespărțiți, într-o zi Adam dispăre pentru un timp. Știți ce a făcut Eva la întoarcerea lui?
I-a numărat coastele!»

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Științei”

44.601

Mai trimiteți, dar nu de pe timpul lui Adam și Eva.

PĂTRAȘCU I. GALICEA — BĂILEȘTI

Nu putem răspunde decît prin «Poșta Redacției». Cum însă ne rugați să nu vă facem de ris față de prieteni ne conformăm: vă citim în tăcere.

SIEPAN I. — FETEȘTI

Am remarcat doar o epigramă:

Unui agronom navetist

*Dacă-ar parcurge terenul
Atît cît umblă cu trenul
Ar pune în unitate
Și-agricultura... pe roate!*

GRECICOSEI VICTORIA — FOCȘANI

Ce putem face cu niște «Reminiscențe» din 1918? Abia le putem suporta pe ale noastre.

POPA NICOLAE — GHIMBAV — BRAȘOV

Mai trebuie să creșteți. Și la propriu și la figurat.

DOLORES MĂLĂIEȚU — ORĂȘTIE

Poezia pe care ne-ați trimis-o a fost publicată la «Poșta Redacției» în revista «Contemporanul», cu alt nume. Ne puteți da vreo explicație?

DELADUNĂRE COSTIN — LOCO

«Matematica» (și celelalte) au prea multe scăderi.

MIDAN CICERONE — LOCO, CRALOVICIANU RADU — LUGOJ

Prea mulți «Sfinți». Fără nici-un Dumnezeu!

DIACONESCU OCTAVIA — BISTRIȚA CLUJ

Sînteți pe drumul cel bun. Sperăm să ne mai întîlnim la vreo cotitură.

CHIRIAC PAUL — LOCO

Cităm din scrisoarea dv.:

*Rog redacția să aibă
Multă indulgență
Căci e prima mea scripîre
De inteligență.*

Fiindcă sînteți la prima... abatere, vă ier-tăm. Să sperăm că veți străluci mai tîrziu. Sînt unele șanse.

MISIUGA AL. — CLUJ

«Inscripțiile funerare» nu ne-au făcut să murim de ris, cu toate că au fost «săpate» pentru noi.

CRĂCIUN GAVRILĂ — CRAIOVA

În «Dialog de la distanță» (fiind oltean) vă apărați bine confrății. Dar trebuie să ne... apărăm și noi. Tot de la distanță.

VIDA ȘTEFAN — SATU MARE

«Oportună», aproape bună. «Justificare»: n-are!

DEOCAMDATĂ, NU!

Suciuc Felic — Mediaș; Leontin F. — Huși; Simeria Eugen — Iași; Cadiș Eugen — Cluj; Angheluș Dumitru — Lunca Pașcani — Iași; Dobrescu Florin — Galați; Bocșan Nicolaie — Lelese, Hunedoara; Bozgan Ion — Segarcea — Craiova; Abrudan Paul — Sibiu; Riță Gh. Cojocaru — Timișoara; Grigore Clujanu — Caransebeș; Constantinescu Paul — Iași.

CERTIFICATE DE PAIE

Fabrica de produse ceramice «Zorile Noi» din Piatra Neamț produce și cărămizi, din care și exportă.

Cărămizile care merg la export sînt ambalate în paie, iar convențiile de trafic internațional cer ca fiecare vagon în care se află paie de ambalaj să fie însoțit de cîte un «certificat fitosanitar».

Fabrica din Piatra Neamț solicită aceste certificate Sfatului popular al orașului Piatra Neamț, dar sfatul popular în loc de certificate conforme, adică emise de «Inspekția fitosanitară», dă certificate nevalabile, emise de «Serviciul sanitar veterinar». Din lipsă adică de formulare-tip fito-sanitare, se utilizează formulare-tip sanitaro-veterinare. Or, paiele sînt un... fito-produs, nu un produs... veterinar. Adică paiele sînt vegetale, nu sînt animale. Încît, certificatele din Piatra Neamț destinate exportului de cărămizi au — în aceste condiții — următorul conținut:

«Certificat de origine și salubritate. Felul mărfii: paie pentru ambalat cărămizi. Se atestă că marfa susmenționată provine de la animale care au fost examinate înainte și după tăiere, și găsite sănătoase, iar carnea lor bună pentru consumație publică».

Aceste «certificate» au desigur umor, dar gara Episcopia Bihor (care ne și sesizează faptul) este nevoită să refuze trecerea peste frontieră a vagoanelor însoțite de atestate fittichii.

Rezultatele: staționări inutile (și costisitoare) ale vagoanelor, întîrzieri în efectuarea contractelor de transport și în livrarea mărfii către beneficiari.

Concluzia: pentru simțul de răspundere al funcționarilor în cauză de la fabrica de cărămizi din Piatra Neamț și de la Sfatul popular al orașului Piatra Neamț, aceste «certificate» nu constituie un... bun certificat.

CONSTRUCȚII ȘI ACHIZIȚII

La I.R.C.A. Deva (Intreprinderea regională de construcții și achiziții) — din dispoziția și cu aprobarea directorului-adjunct Jugravu Constantin, s-a cheltuit în mod ilegal, prin returnare de fonduri, suma de 7 036 lei, pentru... transformarea unui autoturism al întreprinderii, nou-nouț, căruia i s-a confecționat o altă tapițerie (fără să fi fost nevoie),

Vecini dulci...

(Urmare din pag. 3)

- Care Fănel?
- Al lui Costescu de la Tramvaie.
- Care Costescu?
- Cel care stă alături, la apartamentul 80.
- Habar n-aveam că-l cheamă Costescu.
- Nevastă-sa e în poziție. Are concediu prenatal.
- Și ce-mi pasă?
- Mi-a împrumutat niște sare.
- I-ai cerut matale?
- Păi da. Așa-i între vecini. Ieri am căutat un ciur de-am amețit. N-aveți sită.
- Sită? Nu ne trebuie sită.
- Bine, sită poate că nu vă trebuie. La autoservire făina se vinde gata cernută, dar de vecini aveți nevoie. Nu trăiți între oameni, nu trăiți ca oamenii?

A doua seară, familia Costescu a venit în vizită la Ion Todoroiu. Pe urmă familia Todoroiu a mers în vizită la familia Costescu. Pe urmă i-am cunoscut și eu tot prin mijlocirea simpatică a nanei Veta. Ne înconjura pe toți cu privirea ei bună și ocrotitoare. Nana Veta este un filozof care se ignoră. Sociologia ei însă nu dă niciodată greș.

...a pus o altă uşă (fără să fi fost nevoie) şi a dotat maşina cu un aparat de radio (musai!) în import, de care era... nevoie ca să coste operaţia cât mai mult.

Pentru o întreprindere de construcţii, a struge un vehicul nou, spre a obţine unul vechi, nu e o acţiune chiar... constructivă. Iar pentru o întreprindere de achiziţii, un contract care o costă inutil 7 036 lei nu e chiar o... achiziţie.

LA CATASTIF

LE CONTABILITĂȚII VALURI

Comedie în cinci acte şi un tablou.

Decor : şantierul Ciocăneşti, raionul Călăraşi, regiunea Bucureşti, al T.C.H.A.H. (Trusul de construcţii hidrotehnice şi amenajări hidroameliorative) în cadrul cărui şantier funcţionează «Grupa XII desecări».

Locul acţiunii : comuna Rovinari (raionul Gorj, regiunea Oltenia) unde a funcţionat o vreme timp numită grupă a numitului şantier.

Personaje principale : inginerul Petculescu Icerone, şeful grupei, şi Milea Ilie, fost contabil-şef al grupei.

Actul I — Act de... imputaţie şefului grupei: să plătească 296 lei, reprezentând «consum benzina, cauciucuri şi uzaj maşină» pentru o plimbărică personală de pe malurile Mării Negre, cu un autorul al întreprinderii, fără aprobarea conducerii Trusului.

Actele II, III şi IV (acte... abuzive) comise, între multe altele, de contabilul-şef Milea Ilie: 610 lei reţinuţi nejust salariatului Crăunescu Ion; 463 lei primă convenită aceluiasi salariat şi neplătită; 200 lei reţinuţi de la alt salariat în loc de la cine trebuia (de la Mira Georghe, în loc de la Popescu Traian).

Actul V (act... penal) în care contabilul-şef Milea Ilie, după o încasare nelegală a unei sume de 150 lei, a întocmit şi un ştat de plată în sumă de 2 607 lei, însuşindu-şi şi aceşti bani.

Acest act are şi un tablou, deoarece Milea Ilie, care credea că faptele nu-i vor fi descoperite, când a fost chemat să dea pentru ele socoteală, a rămas... tablou.

DUPĂ NU, URMEAZĂ DA

— Nu-i adevărat! (a răspuns, la o sesizare a «Urzicii», conducerea Combinatului siderurgic Reşiţa). Nu-i adevărat că — la secţia Încărcări şi descărcări, sectorul Aglomerarea minereurilor — şeful de echipă Hoblea Florian injură muncitorii şi îi bruschează. Doar ridică la ei tonul, dar fiind prelucrat pentru acest fapt, nu mai întrebuiţează asemenea metode.

Şi nu-i adevărat că premierile se fac fără

C. CRISTOBALD

respectarea normelor stabilite. Evidenţiaţii sînt propuşi în adunările generale ale grupelor sindicale.

De asemenea, nu-i adevărat că şeful secţiei, tovarăşul Morariu Alexandru, are o comportare necorespunzătoare faţă de subalternii şi nu rezolvă just sesizările muncitorilor.

Urzica (adresindu-se apoi Comitetului de partid al Combinatului): Dumneavoastră ce părere aveţi?

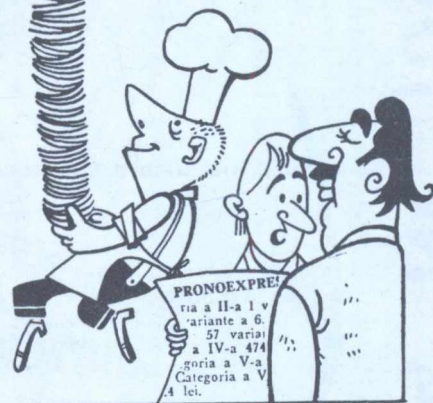
— E adevărat (a răspuns acesta). Din cauza şefului de echipă Hoblea Florian era în echipă o atmosferă neplăcută, ca urmare a obiceiului său de a injura şi a brusca oamenii. Criticat în şedinţe sindicale, a recunoscut că a greşit, dar nu a căutat totuşi să se îndrepte. După prima cercetare a sesizării dv. a şi fost mutat într-o altă echipă.

Şi e adevărat: premierile nu se fac în conformitate cu normele stabilite. Cei propuşi pentru premiere nu sînt discutaţi şi aprobaţi în adunările grupelor sindicale.

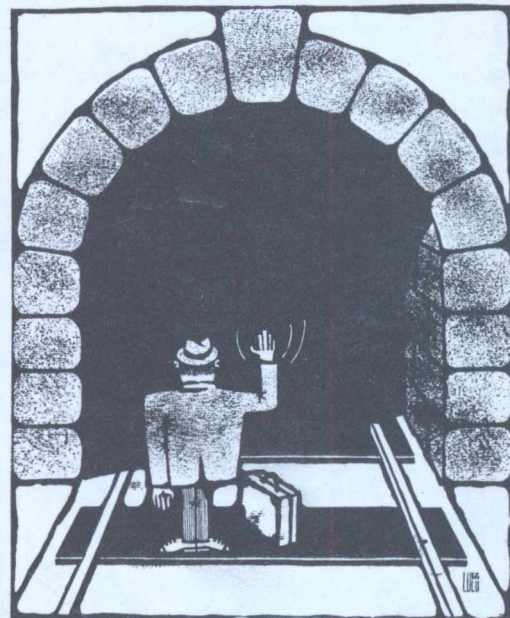
Se confirmă totodată că, în unele cazuri, s-au luat măsuri împotriva celor care au sesizat unele nereguli din cadrul sectorului.

Pentru lipsurile constatate, urmează să se ia măsuri, de către conducere, în privinţa şefului de secţie Morariu Alexandru.

Reflecţia «Urzicii» : E bun procedeul din siderurgie, al combinării. Dacă, în cazul de faţă, se combină primul răspuns cu al doilea răspuns, se poate realiza — la Combinatul siderurgic Reşiţa — un produs industrial preţios: corectitudine în rezolvarea sesizărilor.

— Eu cred că nu e momentul potrivit să-i spunem că a cîştigat o maşină la Pronoexpres!

FĂRĂ CUVINTE

I. DOGAR-MARINESCU

CONDICIA DE SUGESTII A URZICII

În restaurantul Gării de Nord nu există un difuzor care să anunţe plecările şi sosirile trenurilor.

Fila 8

FĂRĂ... ALTE CUVINTE

M. GROSU

La închiderea ediţiei

Azi a avut loc în localitate inaugurarea minunatului garaj, splendida proprietate a magnificului inginer Zamfirescu Ilie, director tehnic la Combinatul siderurgic Hunedoara. Construit la locuinţa sa din bulevardul 1848 nr. 1, garajul care a costat lei 24 899, este ultramodern, avînd o serie de particularităţi nemaiîntîlnite pînă acum la alte garaje, în sensul că este construit din materialele combinatului, cu muncitori de la combinat, prezentînd ca supremă inovaţie faptul că, deşi valorează 24 899 lei, proprietarul n-a plătit nici un şfanţ.

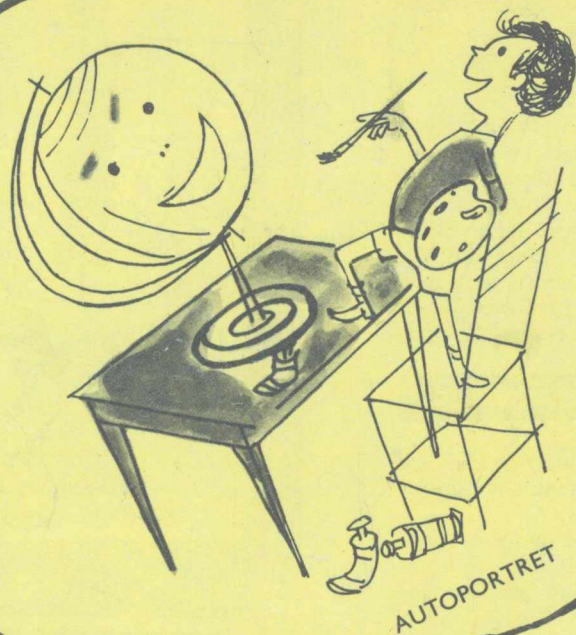
În această frumoasă poveste (că mai este), inginerul Zamfirescu a fost sprijinit cu dragoste de directorul administrativ Buday Francisc, care l-a sprijinit nu numai cu dragoste, ci şi cu oamenii necesari şi materialele respective. Cu această ocazie s-a produs o a doua inovaţie, în sensul că s-au găsit formele ilegale cu care s-au putut scoate din Combinat materialele, sub pretextul că se amenajează o magazie pe drumul Teliucului. Dar... «pe drumul de costişe ce duce la Teliuc nu-i nici o magazie!»

La inaugurarea garajului, fiind prezenţi cine trebuie, a vorbit cine se cuvine. După tăierea panglicii a vorbit despre personalitatea dispărutului stoc de materiale din Combinat un tovarăş fără garaj.

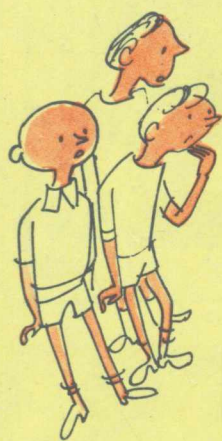
S.R.

...HAI SA NE JUCĂM, COPIL!

Desene de V. VASILIU

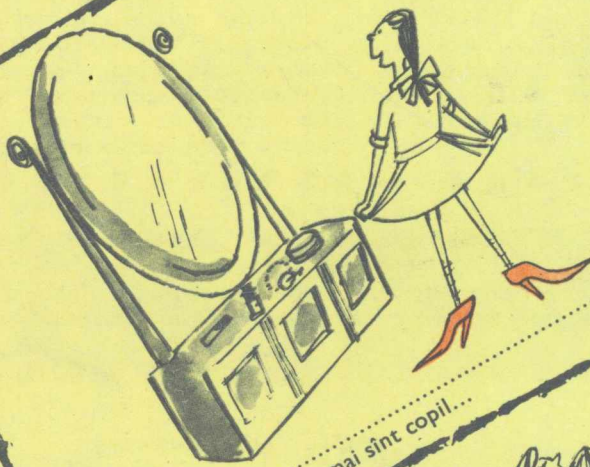
AUTOPORTRET

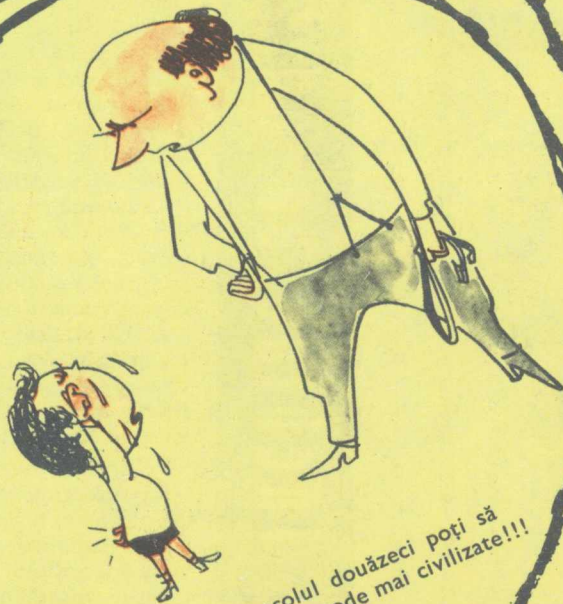
— Ce vă uitați așa? Ce, n-ați mai văzut om fumînd?

— Ce știe el despre viață!!!

Nu mai sînt copil...

— În secolul douăzeci poți să umbli cu metode mai civilizate!!!

— Las' că o să-mi vie și mie rîndul!!!